Вже день відійшов — і з неба
Вечірня падає мла,
Немовби пір'я, що вітер
Висмикує з крил орла.

Я бачу крізь дощ і мряку
Сільські непевні вогні,
І смуток мене обіймає,
І тисне серце мені.

І смуток, і поривання
Без присмаку гіркоти,
Що так подібні до туги,
Як тихий дощ до сльоти.

Я хочу слухати вірші —
Простенькі, щирі рядки,
Що спокій серцю дарують
І гасять денні думки.

Але не тих, не славетних,
Що звикли в труби гриміть,
Чий крок лунає донині
У коридорах століть.

Бо пісня їх — клич настійний
До вічного відкоша
Одвічним бідам, а в мене
Спочинку прагне душа.

Читай простішого барда —
І спів його в вечір цей
Хай ллється, як дощ із хмарки
Або як сльози з очей.

Поета, що в дні найтяжчі,
У довгі ночі без сну
Все чув у серці своєму
Мелодію чарівну.

Та пісня спокій поверне
Душі турботній моїй,
Як тихе благословення
По молитві жаркій.

Читай же на власний вибір
Рядків злотоцінну в'язь
І голосом милозвучним
Їх давні рими прикрась.

І музика ніч наповнить,
А денні смутки мої
Згорнуть шатра, немов араби,
І підуть в інші краї.

Переклад В. Мисика